

POMHAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOW

8. číslo · ISSN 0032-4132

Budyšin, awgust 1981

Lětnik 32

Dnja 30. awgusta 1931 při torhošću wotkryty pomnik Handrija Zejlerja; před pomnikom serbscy Sokoljo na čestnej straži.

Hrono na žnjenc 1981

Bóh je prawy a lubuje prawdosć

psalm 11,8

Słowo psalmista je **zwažliwe wuznaće**. Njewěriwi (ateisća) přēja, zo Bóh je. Zemja ze wšěm žiwjenjom na njej je nastala sama wot so. Naše puće njejsu wot nikoho nam postajene, ale každy je sam swój knjz. Biblija pak nam praji: Bóh je. Wo tutym wěčnym a swjatym Boze rěka, zo je prawy, sprawny, zo z nami po prawdosći jedna. Tu nastawaja naše duchowne nuzy: Je Bóh woprawdže prawy? My však přeco zaso widzimy, zo so tež bjezbóžnym derje dže, a pobožni, dušni maja druhdy wjele čerpjeć. To je problem Hioboweho žiwjenja. Bohabojazny Hiob je wšo bjez swojeje winy zhubił; synow a dźowki, zemske bohatstwo, strowotu a swoje dobre mjeno.

Za kóždeho swětnje zmysleneho je to jasny dopokaz, zo Bóh njeje prawy. Hiob sam tež njeje žanu wotmołwu namakał, čehodla je tajka nuza na njeho přišla, ale w zmysle našeho słowa z 11. psalma wuznaje: Bóh je dał, Bóh je wzał; jeho mjeno budž chwalene.

Wuznaće psalmista je **dobre słowo**. Skiwjenje a skorženja je mjez nami dosć a na dosć. Pohóršowanje přeciw Bohu, dowěru do Boha potorhać a wusměšować, njeje dobre počinanje. My trjebamy posylnjenje swojeje wěry do Boha.

W našich serbskich přisłowach mamy dosć přikładow, zo su so chudzi Serbja dračowali z dwělowanjom, hač je Bóh zawěrnje sprawny. *Pjenjezy so chudeho boja*. Bohatemu so pjenjezy roja, ale před chudym každy pjenježk čeka. *Chudom' rady kru-py zbija*. Kak husto su dyrbjeli wbozy ludžo nazhonić, zo runje jich njezbožo najbóle potrjechi! *Kopřiwa wožaha dušnych a njeđušnych*. Wšo jedne je, hač sy dobry abo zły čłowjek, hač paduch abo sprawny. Wšitcy mamy jenak pod nuzami swěta čerpjeć. W tutych přisłowach drje Bóh njeje mjenowany. Serbja chcychu pobožni křesćenjo być a so bojachu, swoje dwěle jasnje wuprajić. Tuž je skradžu zdrasćichu do tajkich přisłowow. Wosrjedž wšěch dwělow trjebamy posylnjenje we wěrje: Bóh je prawy. Abo kaž w 73. psalmje čitamy: Ja však wostanu přeco při tebi, přetož ty dzeržiš mje za moju prawu ruku a wozmješ mje na posledku z česću horje. Hdyž mam jeno tebe, ja ničo njerodžu wo njebjesa a zemju. Hač mi runje čěło a duša zawutilitej, sy však ty, Božo, každy čas mój wutrobny tróšt a mój džěl.

Tajke rjane, swětle słowa posylnjuja našu wěru a wokřewjeja našu dušu. Hdyž prjedy podachmy někotre přisłowa dwělowanja ze zběrki Jana

Radyserba Wjele, tak móhli hišće wjace jich naspomnić, kotraž swědča wo sylnjej dowěrje do Boha. *Bohuwěra dawa w horju měra*. Pobožni so tež w nuzach nječuja wopušćeni. *Bože najlubše džěci často najčeši křiž noša*. Hdyž wěmy, zo Bohu słušamy, čert nas njeprěmóže. *Stož chudžinkam dawa, požčuje Bohu*. Naše wopory wěry so Bohu spodobaju.

Naše měsacne hrono: Bóh je prawe a lubuje prawdosć — nas nući, zo **bychmy swoju wěru w skutkach wopokazali**. Bóh lubuje prawdosć, prawo. Wón chce, zo bychmy po prawych a nic po wopačnych pučach chodžili, zo by naše žiwjenje swětle a nic čmowe, swjate a nic hrěšne bylo. Hdyž to činimy, štož Bóh lubuje, so wujasni naša duša a z tym tež naše cyle žiwjenje. Wirth

K pječdesaćinam Pětra Malinka

Dnja 27. julija woswjeći w Budyšinje serbski spisowacel Pětr Malink swoje pječdesate narodniny. W léce 1931 narodži so we Łazu, hdžež skutkowaše jeho nan jako farar. Čitarjo „Pomhaj Bóh“ budžeja jeho znač z přinoškow za naš časopis, ale tež z jeho narěčow na serbskich cyrkwin-skich dnjach. Rady so dopomnimy na cyrkwinski džen we Łazu, hdžež je k nam porěčał wo Handriju Zejlerju a jeho basnistwje. Bóle za čichim so wotměje jeho tamne džěło za ewangelskich Serbow. Wón je člon wuběrka Serbskeho wosadneho dnja („serbskeje synody“) a so tu ze słowom a skutkom zasaduje za zajimy ewangelskich Serbow. Runje mjez našimi skromnymi poměrami je aktiwne sobudžěło wosadnych we wodzacych organach cyrkwe jara wažne, a tak słuša jemu za to naš najwutrobniši džak.

Wulke su tež jeho zastužby na polu serbskeje literatury. Chcemy dopomnić na jeho tři najwuspěšniše džiwdłowe hry. W léce 1961 předstaji so na Łahowskim hrodzišću před wjacorymi tysac přihladowarjami „Wotprošenje“. Wone so zaběra ze zběžkom Łazowskich robočanow 1794. W „Nócnym pacienće“ so rozestaja z wuskutkami fašizma na serbskej wsy. Jeho třeća hra, „Wotmołwa“, so zaběra ze serbskim basnikom zašeho lěstotka. Wona je wušta z léta trajaceje zaběry z Jakubom Bartom-Čišinskim. Jeho Zchromadžene spisy je zestajał a wudał (dotal 13 zwjazkow) a so přez tute džěło wuwil k najlěpšemu znajerjej Čišinskeho w Serbach. Tola njemóžemy na tutym měst- (Pokročowanje na 4. stronje)

Handrij Zejler a Jakub Bart-Čišinski

Lětsa je tomu 50 lět, zo postaji serbski lud swojemu basnikej Handrijej Zejlerjej při torhošću we Łazu zornowcowy pomnik z wudypanej pěsnju „Ha widžu-li ptačata ćahnyć“. Samсны dzeń poswyćeji Łazowska wosada swojemu něhdyšemu fararjej nowy narowny kamjeń.

Na swjatočnosćach dnja 30. awgusta wobdźělichu so Serbja z Hornjeje a Delnjeje Łužicy. Tehdyši předsyda Domowiny, farar Jan Křižan-Klukšanski, měješe swjedžensku narěč. Nimo njeho porěčachu mj. dr. hudźbnik Bjarnat Krawc, pěsnjerka Mina Witkojc a wosadny farar, Jurij Malink. Serbscy Sokoljo mějachu po bokomaj pomnika čestnu strážu, mjez nimi moler a spisowačel Měrćin Nowak-Njechorński. Před pomnikom a tribunu sedžachu staruški a starcy, kotřiž běchu hišće wosobinsce Zejlerja

znali a k njemu do pačerskeje wučby chodźili.

Fašišća zlikwidowachu bustu Zejlerja z pomnika, kotruž bě zhotowil Drježdžanski plastikar Tausch. Nowu bustu stwori Konrad Zenda. Před dwěmaj lětomaj buštej pomnikaj na iniciatiwu Koła serbskich spisowačelow a Ministerstwa za kulturu NDR wobnowjenaj.

Jakub Bart-Čišinski narodži so dnja 20. awgusta 1856, potajkim lětsa před 125 lětami, w Kukowje, blisko Klóštra Marijina Hwězda. Wón studowaše w Praze katolsku teologiju, smědžeše pak jenož krótko lěta w serbskej domiznje skutkować, a to w Ralbicach a Radworju (1883/87). Čišinski bě sobuzaložer schadźowanki serbskich studentow, redaktor, založer serbskeje dramatiky a basnik. Li-

terarna a kulturna džělawosć bě jedna z hlownych přičin, zo pōsla jeho cyrkwińska wyšnosć do němskich wosadow a do klóštra.

Dla konfliktow z wyšnosćemi poda so 47lětny na wotpočink do rōdnjeje wsy a wěnowaše so basnistwu a přednoškam a redakcisemu džětu. Wón bě dolho chory na čuwy a wutrobu a zemrě dnja 16. oktobra 1909.

Wot młodych lět měješe Čišinski jara bliski počah k swojemu wulke-
mu předchadnikej w serbskej poeziji, Handrijej Zejlerjej. Lěto 1879 dožiwi w Budyšinje koncert, w kotrymž předstaji so Zejlerjowy oratorij „Nalěčo“ z hudźbu K. A. Kocora. 23lětny Čišinski bě zahorjeny wo twórbje a napisa nastawk, w kotrymž rozloži swoje mysle wo korjenjach a skutkownosći Zejlerjoweho basnistwa a Kocoroweje hudźby. P. M.

Farar Jurij Malink-Łazowski

DOZYNKI

Rjany swjedžen je so nětko minył; a rjany wšak směm jón tola mjenować, hačrunjež naša nadžija na rjeńše wjedro so runjewon njedopjelni. Smy pak tola hišće při wšem njezbožu zboha zbože měli; přetož swjedženska zhromaždźina před pomnikom bu z njebieskej mokrotu přepušćena, zo móžeše so wšitko w dobrym rjedže wotměwać. Rjany swjedžen to běše; a tajke, něwěrnó, tola druhdy trjebamy, njech druzy praja, štož chcedža. Tež naš njezapomnity Handrij Zejler je rady a z wulkej wustojnosću swjedženje wuhotowal; wšako je wědžał, zo dyrbi člojska duša hdys a hdys na krótku chwilkow powotpočnyć a pozabyć na wšitke njelube wšedne starosće a mjerzanja. Tak su nam tajke swjedženje, kajkiž bě tón 30. žnjeńca t. l. slōńčne hodžinki w pochmurjenym času, na kotrež so přeco z radosću dopominamy.

Pozběhowacy bě swjedženski nyšpor; někoty Němc, kiž je w kemsach pobył, je so mi wuznał, zo je so, byrnjež ani słowčka njerozumjał, tola wulce natwaril z krasnym swjedženskim spěwanjom a z napohladom wulkeje, z wutrobu nutrneje wosady. Swjatočne wokomiki stejachmy při Zejlerjowym rowje, kiž nětk, wot Łazowskeje wosady ponowjeny, wšem wopytarjam wjele dostojniši napohlad poskićuje hač prjedy. Město stareho, wobškodženeho gotiskeho stolpa tam nětko widžiš rjany, ležacy zornowcowy križ ze serbskim napisom a ze słowom swj. pisma: „Hlej, ty sy jich wjele rozwučil a słabej ruce posylnil“ (Hiob 4, 3), a město stareho, železneho plotu je row nětko z niskej zornowcowej kromu wobdaty.

A potom poswyćenje pomnika! Powołani zastupjerjo cyłego serbskeho luda Hornjeje a Delnjeje Łužicy běchu so zešli, zo bychu hołdowali najwjetšemu synej serbskeho naroda ze słowami, ze spěwami a z krasnymi wěncami, a před pomnikom mała črjōdka starych, wot Zejlerja samoho hišće do wosady dorōšćenych křesćanow přijatych! Wjele wažnych, posylnjowacych słowow smy slyšeli wosebje w swjedženskej rěči, ale tež z erta wšitkich druhich, kiž postrowy a zbožopřea přinjesechu. Njech so hluboko do wutrobow připoslucharjow zakorjenjuja a wjele plodow na přichodne časy njeseja!

Nětk Handrij Zejler na naš zhladu z čichim prašenjom: Zachowaće sej swěru, štož ja sym wam zawostajil? Sće wy, kiž nimo džeće, hišće swěrní Serbja a pobožni křesćenjo, kajkiž ja běch? Bōh pak chcył dać, zo bychmy wšity, nic jenož Serbja Łazowskeje wosady, z dobrym swědomjom do jeho miłego, duchapołneho wobliča pohladać móhli a njetrjebali so před nim hańbować...

Njech je Zejlerjowy pomnik nětk nowy a kruty zwjazk, kiž by zawjazal wšitke serbske wutroby, w Hornjej a Delnej Łužicy, katolske a ewangelske!

Wujimk z nastawka w Serbskich Nowinach, 12. 9. 1931

Jakub Bart-Čišinski

Krasnosć w jednorosći

Poprašamy-li so, čemu je runje Zejler lubuš serbskeho luda, što drje to wotmołwimy? Zejler běše předewšěm čisty serbski charakter a charakter serbskeho naroda jemu po dołhim studowanju a wobkedžbowanju hač nanajnadrobnišo znaty. Wupłōd tuteju dweju faktorow běše zbožowne stejišće jeho lyriskeho basnistwa. Zejler bě dospōlnje přeswědčeny, zo so naše pismowstwo nihdy wot luda, tutoho wožiwjaceho žōrla, džělic njesmě. We wšech jeho basnjach duž tež widžimy, kak basnik za tym dze, so z čucom, z mysljenjom a z předstajenjom ludej dale bóle zbližić. Wobrazy a figury su postajenju našeho luda hač nanajbōle přiměrjene, rěč zwjetša tak serbska, njepytana, jednora. A runje w tutej jednorosći a přirodženosći so mōc a krasnosć Zejlerjowych basnjow chowa. W mnohich tež wulki wliw narodnych ludowych pěsní jasne a raznje widžimy...

Cyłe Zejlerjowe basnenje je rěčniwy srědk teje wěrnosće, kotruž smy hižo často rozpominali, zo dyrbi mjenujucy womłodženje našeje rěče a literatury z ludu sameho wuchadžeć, jelizo ma trajaceho wuspěcha mēc a na lud zaso skutkować...

Kaž pak je Zejler serbskemu ludej z wutroby pěsnil a z tutej narodnej poeziju serbske wutroby mōcnje hnuł a pohibował, tak je tež Kocor zwjetša serbskemu ludej z wutroby hudźil... W tamnej serbskej wutrobje, kotraž ze swojim ludom myslí a čuje, z nim so raduje a rudzi, z nim bēdži a wojuje, staj so heroaj našeho pěsnjerskeho a hudźbneho wuměštwa zetkałoj, w njej so stowaršiloj na zhromađne skutkowanje...

Kajke myšličky nam we wutrobje schadžeja, hdyž sebi žiwjenje tuteju dweju slawneju Serbow wobhladujemy? Džělać, džělać, džělać dyrbimy z njesebićnej wulkomysłnosću a z njewustawacej pilnosću kaž wonaj. Wōtčinstwo nam njesmě być hoła fraza, morwe słowo; ně, z džětom, ze skutkom dyrbimy pokazać, zo smy wōtčinojo. Što nam pomha, zo druhim wjele a rjenje wo lubosći k narodnosći, wo wōtčinstwu rěčimy, a tola ničo za Serbowstwo njeskutkujenmy, z džělawosću našu lubosć njewoskutčimy?! ZSC VIII, 59–64

Jakub Bart-Čišinski

Mojej pěsní na puć

Chodž, pěseń, po Serbach kaž muž, kiž kłapa, hač doma su, hač serbskosć rosće w klinje; a wołaj tam a hoj, hdež spi a hinje, a njeboj so, hdyž za tobu što łapa!

Wutk čeraj Serbam, zo kaž rosa kapa, a čeraj krej, zo do žilow so linje, a čeraj mōc, zo kōsć so z kožu spinje, a čeraj woheń, zo do duše sapa!

Handrij Zejler

Wěra do Serbstwa

Ow, mój lubši ludo serbski,
sy ty wusnył, sy ty chory?
Je duch blazny, zawjedžerski
twoju nohu wjedł na hory
a ci swětow krasnosć pokazał,
zo by před njej ty so zhibował?

Zo by narodnosć so slěkał,
swoju pychu čestnu, rjanu?
Serbski sy ty dotal rěkał —
nječuješ ty ranu žanu?
Skruty z morja zymnoh płuwaja,
k serbskim wutrobam so přiłoža.

Hory, doły, haje, hola
serbske mjena hišće noša;
kamjeń, drjewo, rěki, pola,
su to posledni, kiž koša
pjaty dobrych džěci serbowskich,
swědku serbskich zynkow poslednich?

Ně, ně! lubi bratřa serbscy,
wótca rěč přez hona, prohi
z wami chodźi dobyćerscy,
žadyn wot was njebydź wbohi;
štož sej kraje serbsku pokrutu,
wostań Serb, měj serbsku wutrobu!

ZSZ I, 67

Ja, pěseń, na kolenach tebe prošu,
ja, pěseń, ze rtom wohniwym će košu:
Kaž jandžel čin, štož jutry přizjewujuja!

Zleć z njebjes, wotwal kamjeń, stup do rowa,
storhń smjertny kitel, wulki džiw sćiń znowa
a zazwón: Lud je stanył. Halejuja!

ZŠC IV, 269

Před pomnikom Zejlerja staruški a starcy Łazowskeje wosady, kotřiž buchu hišće wot Handrija Zejlerja konfirmowani.

Naše nowiny a časopisy před 100 lětami

Rěče serbski z džěćimi

(Wujimki z wjetšeho nastawka)

Wosebnje dyrbi so doma wot małosće na to dźeržeć, zo džěci derje a dospołnje serbski nawuknu. Ale što město toho pola naš často widźimy? Dokelž je nan serbski, mać pak němška, abo mać serbska, nan pak němški, doma z džěscóm žaneho słowa serbski njerěća, tak zo tajke džěčo wotrosće a žaneho słowčka serbski njerozymi. Haj, ja wjace hać jednu swójbu znaju, hdžež stej wobaj staršej serbskaj a tola z džěscóm jenož němski abo tola tak mało serbski rěčtaj, zo džěčo z toho ženje serbski njenawuknje. A čehodla to? Serbski muž so boji, zo jeho němška žona džěscu rozumiła njeby, a němski muž z teje samsneje přičiny serbskej žonje zakazuje, z džěscóm serbski rěčeć. To pak je njetrěbna bojósć: Wšako možetaj kóždy w swojej rěči z džěscóm wobchadžeć, da džěčo najlěpje wobě rěči nawuknje.

Hdyž pak je za někotreho wopravdže njezbože, zo serbski njemóže, da je zawěsće za kóždeho z bože, kiž móže pódla drugeje rěče tež serbski. Přetož štož je dweju rěčow mócný, je tola bóle zdžěłany hać tón, kiž jenož jednu rozymi. Duž tež je, štož móže serbski a němski, bóle zdžěłany hać tón, kiž jenož němski rozymi. A hdyž jedyn abo druhu ze zacpěwanjom na serbsku rěč pohladuje, da je to tajki, kiž wo tej wěcy ničo njerozymi, abo tajki, kiž so hněwa, zo tež serbski njemóže. Štož dvě rěči rozymi, třecu a dalše skerje nawuknje dyžli něchtó, kiž móže jenož jednu.

Wosebnje wužitna je serbska rěč za

wuknjenje słowjanskich rěčow. Štož móže serbski, lochce čěsku, pólsku, rusku a druge słowjanske rěče nawuknje. Stari ludžo hišće powědać wědža, kak su so anno 13 z Kozakami derje dosć zrěčeć móhli. Štož je sam druge słowjanske rěče wuknył, to rady wobswědči.

Wčera trjehich so z němskim ratarskim zastojnikom, kiž je so njedawno z Ruskeje do Němcow wrócił. Wón powědaše, zo je swoje jara dobre městno wopušćić dyrbał dokelž so ze swojimi džělačerjemi zrěčeć njemóžeše. „Ja, wenn ich wendisch gekonnt hätte!“ wón přistaji...

Wy starši, kiž maće składnosć k temu, njezakomdžće swoje džěci serbski nawučić! Hižom wot kolebki z džěscóm serbski rěčeć! Stó wě, hać so pozdžišo składnosć k temu skića? Přetož wěsće traš, hdyž před kolebku stejíce, hdyž budže zbožo tole džěčo pytać?

J. B. Š.

(J. B. Š. je Jan Bohuwěr Šoita, 1852–1891, wučer, ludowědnik a předewšěm nowinar.)

Serbske Nowiny, 1. a 8. 10. 1881

Znata historiska drama Čišinskeho „Na hrodzišću“ so zaso zahraje! Dnja 22. awgusta je w Němsko-Serbskim Ludowym džiwadle premjera. Woprašaje so pola Wašeje Domowinskeje skupiny, hdy Waša skupina pojedže abo dojedže sej sami do Budyšina!

Korla Wirth njebohi

K smjerći Korle Wirtha smy dóstali tři dopisy a chcemy je wšitke wozjewić.

Cyle nahle je Korla Wirth, na kotrehož 80. narodniny w haperlejskim čisle spominachmy, wusnył. Póndzelu po Exaudi, 1. 6. 1981, přindže připołdnju z pola domoj, hdžež bě morchej wobkopał. Wo jstwě so polehny a při tym swoje žiwjenje wudycha. Štwórtk do swjatkow jeho na Husčanskim pohrjebnišću pochowachmy. Čelne předowanje bě po přecu zawostajnych zložene na słowo: Bóh je lubosć.

Knjez farar Stani Nawka-Zdžerjanski njebočičkeho z poľnym prawom mjenowaše pobožneho křescana a horliwego, woporniwego Serba. Njeh wotpočuje w měrje!

Hakle w aprylskim čisle smy na njeho spominali pod nadpismom: „Korla Wirth — wosomdžesaćinar“. Nichtó njeby sebi tehdom myslil, zo tak bórže so wozjewi nastawk pod cyle hinašim nadpismom. 2. měrca smědžeše wón w kruhu swojeje swójby swoje wosomdžesaćiny swjećić — strowy a čily. 9. měrca běše mjez nami — kaž přeco — na kublanskim dnju w Budyšinje. A džensa překwapi nas zrudna powěsć, zo je 1. junija nahle zemrěł. Rano bě wón, stary serbski bur, hišće na polo šoł a krótko po tym je jeho Boža ruka zajała. Nam je wutrobnje žel wo lubeho bratra, kotrehož žiwjenje smy tehdom w aprylu wopisali a kotrehož zaslužby wo serbski narod a křescansku cyrkej smy tam tež hódnoćili.

(Pokročowanje na 4. stronje)

(Pokročowanje z 3. strony)

Wón je nětko na Božej prawdze!
Wón wotpočuje w měrje!

Nahladna ličba česćowarjow zemrěteho bě so dnja 4. junija w Husce w cyrkwi k přewodženju k poslednjemu wotpočinkej zešla. Swoje přewodowanje staji wosadny knjěz farar Frei pod hesło z 1. lista Jana: „Bóh je lubosć“. Wón wuzběhny wosebje, kak nas Bóh wšědnje ze swojej lubosću wobdawa, tak mamy tež my lubosć wopokazać blišemu. Lubosć zemrěteho korjenješe w krutej wěrje. Kaž swojej swójbje je tež mnohim druhim słužil ze skutkami lubosće. Přez swoju wobdarjenosć bě sebi přiswojił wobšěrnú wědu a zdźělanosć. Jeho wosebita lubosć pak słušeše přeco swojemu serbskemu ludej, jeho řeči a tradicijam.

Wšitko to móžemy tež my zemrětemu wobkrućić. Čile so wobdźeleše na wšěch zarjadowanjach serbskeho ewangelskeho cyrkwinskeho žiwjenja. Na wuběrkowych posedženjach bě nam jeho słowo přeco wažne. Stajnje bě k skutkowej pomocy zwólniwy. Wón bě jedyn z nas. Spěchowše tež ekumeniske hibanje a měješe tak tež mnohich přečelow mjez katolskimi Serbami.

Z Korlu Wirthom smy zhubili wěriwego křesćana, horliwego Serba a woporniwego spěchowarja serbskeho ewangelskeho cyrkwinskeho žiwjenja. Za wšo jeho prócowanje a darowanje smy jemu trajny džak dołžni. Bóh mytuj jemu wšu lubosć a spožć jemu wěčny wotpočink w ródnej zemi!

Připóznać mamy tež prócu wosadneho knjeza fararja, kiž jako rođenzy Němc wobrajdy při rowje w serbskej řeči wobstara. Z wutrobnymi słowami džaka rozžoňowa so tež Zdžěrjanski katolski farar Nawka wot njeboheho.

My wšitycy pak chcemy džakownje zachować swoju „swěrnú mysličku, kiž wěčny pomjatk ma“ lubemu zemrětemu, kaž tež žarowacemu domej za přečelniwu hospodliwosć po pohrjebje.

POWĚŠĆE

Chwaćicy: Sobotu, 27. a njedzelu, 28. junija wotmě so tu Serbski ewangelski cyrkwinski dzeń. Bě derje wopytany a poradženy. Kopicy druhého materiala dla móžemy rozprawu hakle w přichodnym čisle wozjewić.

Haslow: Swoje wosomdžesaćiny smědžeše 30. meje woswječić knjeni Marta Šolćina, rodž. Wyrgačec w Haslowje. Wona je najmlódša sotra serbskeho fararja Korle Wyrgača w Nosaćicach, kiž je před 25 lětami zemrěl. Wona bě so wudała na mlynskeho mištra Jurja Šołu ze Zlyćina pola Laza, kiž bě 1945 Haslowski młyn přewzał a je před někotrymi lětami zemrěl.

Wona hišće na tamnišim mlynje „na wuměnkú“ bydli a je woblubowana pola ewangelskich a katolskich Serbow – tež pola druhich – ze swojim přečelnym, miłym wašnjom. Bóh njech ju dale žoňuje! Jemu a jeho miłosći chcemy jubilariku poručec!

G. L.

(Pokročowanje z 1. strony)

nje wšě džěla Pětra Malinka naličić. Přejemy sej cyły rjad nowych džěłow z jeho pjera k našemu powučěnju a k zabawje.

Našemu jubilarej přejemy w mjenje „Pomhaj Bóh“ a jeho čitarjow Bože žoňowanje w dalšim žiwjenju, strowotu a derjeměće, kaž tež wuspěchi w powoľanju (wón je zamołwity za serbsku literaturu w Instituce za serbski ludospyt) při džěle za serbsku literaturu a w skutkowanjach za naše wosadne žiwjenje!

Hodzijske farske miniatury Křesćan Bohachwal Šlincig

(Pokročowanje z poslednjeho čisła)

Šlincig bě 55 lět farar, 20 lět w Sorno, 35 w Hodžiju a wón bu 81 lět stary. Wón zemrě 27. julija 1815 na chorosć pucherja. Wot jeho dweju synow a štyrjoch džowkow dožiwi wón 38 wnučkow a 4 prawnučkow.

Jeho syn Friedrich Fidejustus bě jeho pomocnik (substitut) wot léta 1802 hač do jeho smjerće. Jeho syn Rudolph Theocritus bě farar w Groß Bresen pola Gubina. Jeho džowka Johanne Christine Tugendreich bě na chirurga Schäfera w Husce wudata, Charlotta Eugenia na překupca Köhlera w Gródku, Eleonore Auguste na překupca Rehbocka z Budyšina a Carolina Henrietta na justicneho zastojnika Ringka w Lieberose.

Za jeho čas wotpali so wulka farska bróžen, najskerje přez zapalerstwo. Za jeje nowotwar dyrbjachu zafarowane wjeski pjenjezy wotdawać. W tajkich padach spytachu gmejske předstejčerstwa a knježe dwory stajnje zaso, so tomu wuwinyć, dokaž njeeksisutowachu za tajke pady wo přisłušnosći k farje žane krute předpisma.

Woblubowana wurěč bě, zo je wjes předy jónu k Mikławšowej cyrkwi w Budyšinje słušała. Jednanja, kotřež džěchu tam a sem, dowjedžechu w léće 1808 k tomu, zo so džěl wjeskow wot Hodžija wotdžěli. Tak přińdžechu Zemicy a Tumicy k Šmelnej, Wulki Wosyk k Hornjemu Wujězdej, Stachow k Palowej, Družkecy a Brězinka a džěl Hnašec k Husce. Delni Wunjow přińdžěli so na škaranje přez Njeswaćidlskeho knježka Njeswaćidlej a wosta tam hač do léta 1867.

Zaso planowaše so, nowu cyrkej natwarić, a to we Wulkim Wjelkowje, potom w Hornim Wunjowje. Ale na kóncu z toho ničo njebu. Wulka zwada budže toho dla ze Šlincigowym naslědnikom, fararjom Kubašom!

Karl Pietzsch

Prózdny činić je za čłowjeka telko, kaž „wulka přehladka“ abo generalna reparatura za awta!

Wšitko Bóh Knjěz lubuje hač je małe, snadnuške nam je k naphladej dał wjeselo z tym wobradzał

SERBSKE BOŽE SŁUŽBY

Awgust 1981

2. 8. – 7. njedzeli po Swjatej Trojicy
Budyšin-Michałska: 9.00 hodž. kemše (Albert)

Budestecy: 14.00 hodž. kemše (G. Lazar)

9. 8. – 8. njedzela po Swjatej Trojicy
Huska: 10.00 hodž. kemše z božim wotkazanjom (Wirth)

Njeswaćido: 10.00 hodž. kemše z božim wotkazanjom (G. Lazar)

16. 8. – 9. njedzela po Swjatej Trojicy
Bukecy: 8.30 hodž. kemše (G. Lazar)

Poršicy: 8.30 hodž. kemše z božim wotkazanjom (Wirth)
Budyšink: 10.00 hodž. kemše z božim wotkazanjom (Wirth)

23. 8. – 10. njedzela po Swjatej Trojicy
Bart: 8.30 hodž. kemše (G. Lazar)

Klukš: 8.30 hodž. kemše (Malink)

Hodžij: 10.00 hodž. kemše z božim wotkazanjom (Wirth)

Hrodzišćo: 10.00 hodž. kemše (G. Lazar)

Połpica: 10.00 hodž. kemše (Malink)

Rakecy: 14.00 hodž. kemše (G. Lazar)

6. 9. – 12. njedzela po Swjatej Trojicy
Budyšin-Michałska: 9.00 hodž. kemše (Albert)

Budestecy: 14.00 hodž. kemše z božim wotkazanjom (G. Lazar)

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow. – Wuchadza jonkróc za měsac z licencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola předsydy Ministerskeje rady NDR. – Rjadowe Konwent serbskich ewangelskich duchownych. – Hłowny zamołwity redaktor: Farar Cyril Pjeh, 84 Riesa 11, Windmühlenstraße 17, tel. 44 91. Ekspedicija: Farar G. Lazar, 8601 Bukecy (Hochkirch, Kirchweg 3). Přinoški a dary na konto Sorbische evangelische Superintendentur Bautzen Sp. Bautzen 4962-30-1101 – Ludowe nakładnistwo Domowina Budyšin. – Index-Nummer 32921 – Čisć: Nowa Doba, čisćernja Domowiny w Budyšinje (III-9-9-1092)